

Spillemandens Dåse

Svartsot

En vår morgen, da solen stod højt,
Til byen en spillemand kom,
Han sat' sig og kigged' omkring,
Og nu da skaren kom nærmere, begynt' han at spill'.

Byens godtfolk, de dansed' og lo,
Som fortryllet af musikkens klang,
Men en karl, han spejded' en æske,
En sølvdåse, som spillemanden, han prøved' at skul'.

"Spelman, spelman, spelman, si' vos, wa' do har i æ dås,
Spelman, spelman, spelman, vis no, wa' der æ i æ dås."

Trods hans klager, rives dåsen fra hans hænder,
Da låget løftes blev himlen så sort som den mørkest' nat,
De meldt' aldrig, hvad de så, ikke en sjæl undslap.

Den aften da solen gik ned,
Lå byen så underligt stil'
Den fremmede, han var Fanden selv,
Og nu, da mørket frembrød, så begyndt' han at spil'

Spillemandens dåse.
Spillemandens dåse.